

άσκημόχερο ιδ. άσκημο- (I) 1.

άσκημόχτιστος επίθ. άμάρτ. άδκεμόχτιστος Πόντ. (Άμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οίν. Χαλδ.)

Έκ τών επίθ. άσκημος και χτιστός.

Ό δύσμορφον έχων την σωματικήν κατασκευήν, κακοφυής ένθ' άν.: Άπαντίκρυ θωρεϊ άρθρώπους μεγάλους άδκεμόχτιστους (έκ παραμυθ.) Άμισ.

άσκημώνω άμάρτ. άδκεμώνω Πόντ. (Τραπ.)

Τό μεσν. άσκημώνω. Ίδ. Λύβιστρ. και Ροδάμν. Ε στ. 999 (έκδ. J Lambert) «άσκημωμένη έφαινέτο και συγγλωσσοδεμένη».

Γίνομαι δυσειδής, δύσμορφος. Συνών. άσκημένω 1.

***άσκημωσι** ά ή, άδκεμωσία Πόντ. (Οίν.)

Έκ του άορ. άσκήμωσα του ρ. άσκημώνω.

Έπιθετικ., ό δυσειδής την μορφήν: Τί άδκεμωσία ένι κι άτός πάλι! Συνών. άσκημοφορεσία.

***άσκημωτός** επίθ. άδκεμωτός Πόντ. (Σάντ.)

Έκ του επίθ. άσκημος και της καταλ. -ωτός.

Ό όλίγον δύσμορφος, κάπως άσχημος. Συνών. ιδ. έν λ. άσκημούλλης.

άσκησι ή. λόγ. σύνηθ.

Έκ του άρχ. ούσ. άσκησις.

1) Ή προς γύμνασιν του σώματος κινήσις των μελών ή άλλη ενέργεια προς έθισμόν περι την χρήσιν αντικειμένου ή πράξεώς τινος λόγ. σύνηθ.: Ή άσκησι δυναμώνει τό σωμα κι άνοίγει την όρεξι. β) Τό υπό του διδασκάλου διδόμενον θέμα προς έμπέδωσιν και πρακτικήν έφαρμογήν των διδαχθέντων λόγ. σύνηθ.: Δέν έλυσα τοίς άσκήσεις μου, γιατί ήμουν άρρωστος. 2) Ή ζωή του άσκητοϋ, τό άσκητικώς ζήν Κέρκ. Συνών. ιδ. έν λ. άσκητεία. 3) Τό ένδιαίτημα του άσκητοϋ Κέρκ.: Ζή'ς την άσκησι. Συνών. άσκηταρεϊό.

άσκήσιος επίθ. Λεξ. Δημητρ. άσκήσιους Ήπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αίτωλ.)

Έκ του ούσ. άσκι και της καταλ. -ήσιος.

Ό έν άσκή διατηρούμενος ένθ' άν.: Άσκήσιες έλαιές Λεξ. Δημητρ. Έφαγ' άσκήσιον τυρι τοϋ μισημέρ' κι 'φκαριστήθ'κα πουλή Ζαγόρ. Άσκήσια πρέντζα (είδος άπαλού τυροϋ) Αίτωλ. Συνών. τουλουμήσιος.

άσκηταρεϊό τό, άσκηταρεϊον Πόντ. (Σάντ. Σταυρ. Τραπ.) άσκηταρεϊο Πόντ. (Ζησιν.) άδκηταρεϊο Πόντ. (Όφ.) άσκηταρεϊόν Κάρπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) άσκηταρεϊό σύνηθ. άδκηταρεϊό Ήπ. άσκηταρεϊό Χίος (Καρδάμ.) άσκηταρεϊός ό, Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) άδκηταρεϊός Πόντ. (Κρώμν.)

Έκ του ούσ. άσκητής και της καταλ. -αρεϊό.

Κατοικία έρημίτου, άσκητήριον ένθ' άν: Κάθεται πάντα 'ς τ' άσκηταρεϊό του. Δέ φεύγει από τ' άσκηταρεϊό του σύνηθ. || Φρ. Τό σπίτι τους είναι άσκηταρεϊό (δέν έχουν κοινωνικά σχέσεις) Λεξ. Δημητρ. || Άσμ.

Έρθα να γέν' άσκήτρια σιμά 'ς τ' άσκηταρεϊό σου Ήπ.

Μάννα, 'γώ ας δατάχουνμαι, όλα ντό λέγω ποίσον, από τ' έρημον την ότά μ' άσκηταρεϊον ποίσον

Σάντ. Ή λ. και ως τοπων. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ρόδ. Σχίαθ. Στερελλ. (Αίτωλ. Φωκ.) κ.ά. Συνών. άσκησι 3.

άσκητεία ή, Πόντ. (Τραπ.)

Έκ του ρ. άσκητεύω.

Τό να διάγη τις βίον άσκητοϋ: Πέντε χρόνᾱ έσυρε την άσκητείαν. Συνών. άσκησι 2, άσκήτεμαν, άσκητική.

άσκήτεμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Έκ του ρ. άσκητεύω.

Άσκητεία, ό ιδ.

άσκητεύω Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) κ.ά. — Λεξ. Βυζ. Δημητρ. — ΑΠροβελ. Νικηφ. Φωκ.² 23 άδκητεύω Πόντ. (Οίν.) άσκητεύω Κρήτ. Σίφν. κ.ά. άσκητεύου Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ.) Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. άσσηαεύω Μύκ.

Έκ του ούσ. άσκητής. Ή λ. και παρὰ Σομ.

1) Διάγω τον βίον έν έρημία, είμαι άσκητής ένθ' άν.: Ποίημ.

Ήλθεν ή ώρα κ' ή στιγμή μαζί σου ν' άσκητέψω

ΑΠροβελ. ένθ' άν. 2) Διάγω βίον μονήρη και έγκρατῆ, αποφεύγω την μετά της κοινωνίας άναστροφῆν Μακεδ. (Καστορ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

άσκητής ό, σύνηθ. και Πόντ. (Όφ. Τραπ.) άδκητής Μακεδ. (Καστορ.) Πόντ. (Οίν.) κ.ά. άδτητής Ήπ. κ.ά. άσκητής Κρήτ. (Βιάνν.) άσσηατής Μύκ. άσκητᾱς Πόντ. (Σάντ.) άσκησιτής Νάξ. (Άπύρανθ.) Θηλ. άσκήτρια Ήπ. κ.ά. άσκητάβα Πόντ. (Σάντ.)

Τό άρχ. ούσ. άσκητής = ό άσκήων έργον τι.

1) Μοναχός ζών έν έρημία μακράν της κοινωνίας, έρημίτης ένθ' άν.: Άσκητής πάνω 'ς τα όρη δώδεκα χρόνους ήκαμε (έξ έπφδ.) Βιάνν. || Παροιμ. "Όταν γεράση ό διάβολος, γίνεται άσκητής (ό δια σωματικήν άνικανότητα άδυνατών να πράξη τό κακόν πράττει άκουσίως του τό αγαθόν) Πελοπν. (Άργ.) || Άσμ.

Μαύρα θέλω να φορέσω, άσκητής θενά γενώ

και 'ς την έρημο θα πάγω για τό' αγάπης τον καημό Δαρδαν.

Έ μου, α δάς 'ς την έρημο, όπου 'ν' οί άσκητᾱδες, να τρώς τό μῆνα κάστανο, τό χρόνο 'να γαρύδι

(Έ μου = νιέ μου) Άπύρανθ.

Έρθα να γέν' άσκήτρια σιμά 'ς τ' άσκηταρεϊό σου

Ήπ. Ή λ. και ως παρωνύμ. Άθῆν. και ως τοπων. υπό τους τύπ. 'ς τ' Άσκησιτή τα χαλάσματα Άπύρανθ. και 'ς τη Δρεῦπα τ' άσκησιτή αυτόθ. Ή σημ. και μεταγν. β) Καθόλου μοναχός Πόντ. (Οίν.) Σίφν. κ.ά. 2) Ό διάγων βίον μονήρη και έγκρατῆ, ό αποφεύγων την μετά της κοινωνίας άναστροφῆν πολλαχ. και Πόντ. (Οίν.): Κάθεται 'ς σό σπίτιν άδκητής Οίν.

άσκητικά έπίρρ. πολλαχ.

Έκ του άρχ. επίθ. άσκητικός.

Κατά τον τρόπον του άσκητοϋ, ως έρημίτης ένθ' άν.:

Ό δεινα ζῆ-περνᾱ άσκητικά πολλαχ. || Άσμ.

Κι άσκητικά κοιμήθηκα χρόνους είκοσιπέντε

Ήπ.

άσκητική ή, Λεξ. Δημητρ. (λ. άσκητικός).

Έκ του ούσ. άσκητής και της καταλ. -ική.

Άσκητεία, ό ιδ.

άσκι τό, άσκιν Πόντ. (Κερασ.) Ρόδ. (Άφάντ.) άσκι κοιν. άδκι Ήπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) άσσι Θήρ. (Οία) Κύθν. Πάρ. Πελοπν. Λάστ. κ.ά. άσσι Καπ. (Φάρας.) Μέγαρ. άδ-διν Κύπρ.

Τό μεσν. ούσ. άσκι, ό έκ του μεταγν. άσκίον. Ίδ. Γαδάρ. διήγ. στ. 428 (έκδ. G Wagner σ. 138) «έπρήσθη τό κεφάλι μου κι ώσαν άσκι έγίνη». Και ό τύπ. άσκιν μεσν. Ίδ. Μαχαιρ. 1,658 (έκδ. R Dawkins) «έναν άσκιν».

1) Θύλακος δερμάτινος, άσχος ένθ' άν.: Άσκι του κρασιού- του λαδιού- του νερού- του τυριού κοιν. Άσκι γιδήσιο

